

På den måde ødelægger de to domme den ligevægt, der siden 1899 har kendetegnet det danske og nordiske arbejdsmarked. At EF-Domstolen går storindustriens og føderalisternes veje, er ikke overraskende. Det ligger i fin forlængelse af de seneste politiserende domstolsafgørelser, hvor man har tilsidesat politiske aftaler i EU, der skulle sikre dansk forbrugersikkerhed (sag C-52/00), bopælspligt på landet (sag C-370/05) eller miljøskadedommen (sag C-176/03). Det overraskende i denne sag er imidlertid regeringens tøvende holdning. For godt nok valgte regeringen, da sagen kørte ved EF-Domstolen, at intervenere og støtte de parter, der mente, at EU ikke skulle blande sig i den danske aftalemodel.

Men ved samrådet i Europaudvalget den 7. februar 2008 udviste beskæftigelsesministeren en usædvanlig tilbageholdende indstilling til følgerne af de to domme. Man vil tage sig god tid til at analysere og først engang til sommer konkludere, hvad der bør gøres. Det er ganske enkelt en alt for slap indstilling over for det frontalangreb, vi er vidne til. Det kan naturligvis være meget godt at tænke sig grundigt om. Men hvis ikke vi handler hurtigt, vil mange rundt om i EU snart se deres snit til at anlægge lignende sager, som yderligere vil begrænse retten til aftalefrihed.

Denne praksis ikke bare stadfæster, men udvider Lissabontraktaten. På den baggrund indstiller Dansk Folkeparti forslaget til forkastelse.

Enhedslistens medlem af udvalget indstiller forslaget til forkastelse med nedenstående bemærkninger:

Da et flertal af befolkningerne i Frankrig og Holland forkastede EU-forfatningen, der blandt andet havde til formål at iklæde de institutionelle ændringer en form for folkelighed og demokratisk legitimitet, førte det til, at regeringslederne efterfølgende åbenlyst forkastede ideen om, at EU's udvikling skulle bestemmes af befolkningernes aktive deltagelse.

På trods af en tænkepause, der skulle foregive at lytte og inddrage borgerne, kunne EU's stats- og regeringschefer på topmødet i juni 2007 fremlægge en traktat, der i grove træk var en tro kopi af den forkastede EU-forfatning.

Hverken Socialdemokraterne eller regeringspartierne har frem til slutningen af november 2007 villet udtale sig om, hvorvidt befolkningen var garanteret at blive inddraget i et så væsentligt spørgsmål som rækkevidden af magtbeføjelser mellem Folketinget og EU's institutioner.

På trods af at der tidligere er afholdt folkeafstemning i Danmark, i forbindelse med afstemningen om EF-pakken i 1986, uanset at der ikke var afgivelse af suverænitæt i forhold til Justitsministeriets definition af suverænitæt, nægtede både Socialdemokraterne og regeringen at tilkendegive deres holdning til en folkeafstemning. Man valgte i stedet at lægge låg på denne diskussion, frem til Justitsministeriet fremlagde deres redegørelse om suverænitæt, som ikke overraskende konkluderede, at Lissabontraktaten ikke indeholdt suverænitætsafgivelse i grundlovens § 20's forstand. Intet forhindrede, at man alligevel valgte at høre den danske befolkning, som tidligere var blevet lovet en folkeafstemning om forfatningstraktaten. Men dette har man bevidst besluttet at undgå.

Enhedslisten er af den opfattelse, at alene på baggrund af dette historiske forræderi mod folkestyret, kan vi ikke tilslutte os det foreliggende forslag, og det mener Enhedslisten heller ikke, at partier, der måtte ønske en folkeafstemning, burde kunne. Kritikken fra Enhedslisten er dog ikke kun isoleret til spørgsmålet om folkeafstemning eller ej. For Enhedslisten er kritikken i høj grad indholdsmæssigt baseret. Den retter sig mod de institutionelle ændringer, videreførelsen af de demokratiske systemfejl, det økonomiske fundament for traktaten samt udvidelsen af rammerne indenfor udenrigs- og sikkerhedspolitikken samt i forhold til retlige og indre anliggender.

De institutionelle ændringer

Med Lissabontraktaten får EU på en lang række områder nye kompetencer. Samtidig vil der på 68 nye områder skulle tages beslutninger med flertalsafgørelser. Samlet set fremmer det centralisering og mindsker folkestyret. Jo flere områder hvor EU's institutioner får magt, jo mindre formel enekompetence har Folketinget. Og når flere beslutninger i fremtiden træffes med flertalsafgørelser, så mindskes betydningen af, hvad Folketinget måtte mene. Det kan føre til, at kløften mellem den politiske elite og befolkningen bliver dybere.

Ydermere betyder Lissabontraktatens passerellebestemmelser, at stats- og regeringscheferne fremover vil kunne lave ændringer i traktatteksterne helt uden at spørge nogen vælgere. I de fleste lande bliver det dermed regeringerne, der bestemmer. I Danmark skal den slags dog som minimum over Folketingets Europaudvalg. Lis-